ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 954[2]	Κυριακὴ ΙΕ΄ Λουκᾶ 4 Φεβρουαρίου 2024 ἐσπέρας (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Α΄. Τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα

«Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθᾶ» (Α΄ Κορ. 16,22)

Λένε, ἀγαπητοί μου, ὅτι κάπου στὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχε ἕνας σταῦλος πολὺ ἀκάθαρτος, **ὁ σταῦλος τοῦ Αὐγείου**. Τριάντα χρόνια εἶχε νὰ καθαριστῇ. Ἐπὶ τέλους βρέθηκε ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὸν καθάρισε. Πῶς; Ἔρριξε μέσα τὴν κοίτη τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, καὶ τὰ ὁρμητικὰ ῥεύματα ἔδιωξαν τοὺς ὄγκους τῆς κοπριᾶς. Δὲν γνωρίζω, ἀγαπητοί μου, ἐὰν ὑπῆρχε τέτοιος σταῦλος στὴν ἀρχαία ἐποχή. Γνωρίζω ὅμως καλά, ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἄλλος σταῦλος ἀπείρως πιὸ ἀκάθαρτος. Ποιός εἶνε αὐτός; Εἶνε αὐτὸς ποὺ ὑπονοοῦσε ὁ σταῦλος τοῦ Αὐγείου. Μὴν τὸν ζητήσετε μακριά· εἶνε πολὺ κοντά. Σταῦλος εἶνε **ἡ καρδιά μας**. Ὦ ἡ καρδιά μας! Δὲν ὑπάρχει βαθύτερο καὶ σκοτεινότερο πρᾶγμα. Ἔτσι φωνάζει ὁ προφήτης Ἰερεμίας· *«Βαθεῖα ἡ καρδία παρὰ πάντα…»* (Ἱερ. 17,9), σταῦλος Αὐγείου. Δὲν ἀκοῦτε καὶ τὸ Δαυὶδ ποὺ λέει *«**Καρδίαν καθαρὰν** κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός»*; (Ψαλμ. 50,12). Δὲν ζητῶ, Κύριε, οὔτε πλούτη οὔτε δόξα οὔτε τὴ σοφία τοῦ κόσμου τούτου· ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς καθαρὴ καρδιά.

Ἔχουμε ἀνάγκη καθαρμοῦ, χρειαζόμαστε ἐσωτερικὴ κάθαρσι. Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ καθαρθοῦν οἱ καρδιές μας. Ἂν καθαρίσουμε τὶς καρδιές μας, θὰ ἑορτάσουμε τὸ ὡραιότερο Πάσχα. Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, λίγα λεπτὰ πρὶν ψαλῇ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»*, ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει· *«Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς. Καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον **ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ** σὲ δοξάζειν»*.

Ἀλλὰ **πῶς θ᾽ ἀποκτήσουμε** καθαρὴ καρδιά; ὁ σταῦλος τοῦ Αὐγείου καθαρίστηκε μὲ τὰ ῥεύματα τοῦ Ἀλφειοῦ· ἡ δική μας καρδιὰ πῶς θὰ καθαριστῇ; Θὰ καθαριστῇ, **ἐὰν ῥίξουμε μέσα σ᾽ αὐτὴν τὸν Ἰορδάνη**. Δὲν ἐννοῶ τὸν φυσικὸ Ἰορδάνη. Μπορεῖς νὰ περάσῃς ὄχι μιὰ ἀλλὰ χίλιες φορὲς τὸν Ἰορδάνη ποταμό, καὶ ὅμως οὔτε μιὰ ἁμαρτία νὰ σβήσῃς. Ἰορδάνης, ποὺ πλένει τὰ ἁμαρτήματα ὅλων μας, εἶνε, ἀδελφοί μου, τὸ δάκρυ τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας, τὸ δάκρυ τοῦ λῃστοῦ, **τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας**. Δῶστε μου ἕνα δάκρυ μετανοίας, κι αὐτὸ εἶνε ποταμός, μέσα στὸν ὁποῖο πλένονται καὶ καθαρίζονται καὶ ἀστράφτουν σὰν τὸ χιόνι οἱ ἁμαρτωλὲς ψυχές. Ἀκριβῶς πρὸς τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς **μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως** μᾶς καλοῦν οἱ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ κεντήσω τὴν περιέργειά σας ἐπάνω σὲ ἕνα θέμα τὸ ὁποῖο θεωρῶ βασικό. Ἂν μποροῦσα νὰ ἐξασκήσω τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ πατρός, ἂν μποροῦσα νὰ βάλω πετραχήλι καὶ νὰ σᾶς ἐξομολογήσω, θὰ μεταχειριζόμουν στὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως μιὰ ἄλλη μέθοδο· **μέθοδο παλαιά, ἀλλὰ λησμονημένη**. Ποιά μέθοδο;

Σήμερα ἡ ἐξομολόγησις δὲν γίνεται σωστά· ἔχει γίνει ἕνα ἁπλὸ ἐρωτηματολόγιο. Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὸ ἐρωτηματολόγιο ἁπλώνεται **ἡ οὐσία τοῦ μυστηρίου**. Πιστεύω, ὅτι τὸ κακὸ στὴν ἐξομολόγησι πρέπει νὰ τὸ χτυπήσουμε κατακέφαλα.Τὸ φίδι δὲν ὠφελεῖ νὰ τὸ χτυπᾷς στὴν οὐρά· ὅσο κι ἂν τὸ χτυπᾷς στὴν οὐρά, θὰ μείνῃ ζωντανό, ἔστω καὶ κολοβό. Τὸ φίδι πρέπει νὰ τὸ χτυπήσῃς στὸ κεφάλι. Καὶ στὴν ἐξομολόγησι τώρα χτυπᾶμε τὴν οὐρά, δὲν χτυπᾶμε τὸ κεφάλι. Ἔτσι στὸ μέγα τοῦτο μυστήριο γίνεται μιὰ θεομπαιξία. Ποιά θεομπαιξία; Λέμε τὰ μικρά, τὰ ἀσήμαντα· **τὰ μεγάλα, τὰ κεφαλαιώδη ἁμαρτήματα δὲν τὰ λέμε**.

Σὲ κάποιο βιβλίο ἕνας διάσημος Ῥῶσος μυστικιστὴς φιλόσοφος, ποὺ ἀπηχεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, θέτει ἕνα ἐρώτημα – καὶ τὸ θέτω κ᾽ ἐγώ. Ἂν ἐρχόσασταν στὴν ἐξομολόγησι, θὰ σᾶς ῥωτοῦσα· Ἀφ᾽ ὅτου γνωρίσατε τὴ ζωὴ μέχρι τώρα **ποιό εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημά σας;** Εἶνε ἡ κλοπή, ἡ ἁρπαγή, ἡ

καταδυνάστευσι φτωχῶν καὶ ἀδυνάτων; εἶνε ἡ φιλαργυρία; εἶνε ἡ κενοδοξία, ὁ φόνος, ἡ μοιχεία, ἡ πορνεία, ἢ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα ἁμαρτήματα, ποὺ ζωγραφίζει στὴν ἐπιστολή του πρὸς Ῥωμαίους ὁ ἀπόστολος Παῦλος; (βλ. Ῥωμ. 1,21 κ.ἑ.). Δὲν γνωρίζω ποιά εἶνε ἡ ἀπάντησί σας, ποιό ἁμάρτημα ἐσεῖς παίρνετε κιμωλία καὶ τὸ ὑπογραμμίζετε ὡς τὸ φοβερώτερο τῆς ζωῆς σας. Ἐγὼ ὅμως κρατῶ στὰ χέρια τὴ ζυγαριὰ ποὺ λέγεται ἁγία Γραφή, ποὺ ζυγίζει οὐρανὸ καὶ γῆ, ποὺ ζυγίζει μεγάλα καὶ μικρὰ ἁμαρτήματα μὲ ἀκρίβεια· καὶ μ᾽ αὐτὴ τὴ ζυγαριὰ θὰ σᾶς δείξω **ποιό εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημά μας**.

* * *

Ἀνοίγω πρῶτα τὴν **Παλαιὰ Διαθήκη**. Καὶ μόλις ἀνοίξω, ἀπ᾽ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἕναν οὐρανὸ ν᾽ ἀστράφτῃ καὶ νὰ βροντᾷ. Τί λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη; τί λέει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ; τί λέει ὁ Μωυσῆς, τὸ Σινὰ *«τὸ ὄρος τὸ καπνίζον»* (Ἔξ. 20,18); τί λένε οἱ προφῆτες; Ἀκούω κατ᾽ ἐπανάληψιν μιὰ λέξι ποὺ προκαλεῖ τὴ φρίκη, τὴ λέξι ***«Ἀνάθεμα!»*** (Δευτ. 7,26· 13,16· 20,17· Ἰησ. Ναυῆ 6,18· Ζαχ. 14,11). Στὴν ἱστορία τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, σὲ ἐποχὴ ἀγρίου πολιτικοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, ἐβούϊξε κάποτε ἡ λέξι «ἀνάθεμα». Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο τὸ ἀνάθεμα δὲν ἦταν ἔκφρασις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἐκφράζει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶνε πολὺ διαφορετικό. Τί θὰ πῇ *«ἀνάθεμα»*; τί θὰ πῇ **«ἀναθεματισμένος»**; Θὰ πῇ **«χωρισμένος»**. Ὅπως ὁ γιατρὸς παίρνει τὸ χειρουργικὸ μαχαίρι καὶ ἀποκόπτει τὸ σάπιο μέρος γιὰ νὰ σώσῃ τὸ γερό, ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο χωρίζει τὸ *σεσηπὸς* ἀπὸ τὸ *ὑγιές*. Χωρίζει τὸν ἀμετανόητο ἐγκληματία ἀπὸ τοὺς λοιπούς. Τὸν διαγράφει ἀπὸ τὸ μητρῷο τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀποκόπτει ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ. Ἀναθεματισμένος! Κηρύχθηκε κάποιος στὴν παλαιὰ διαθήκη ἀναθεματισμένος; Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν κανεὶς νὰ τοῦ πῇ καλημέρα. Οὔτε ἡ γυναίκα του, οὔτε τὰ παιδιά του, οὔτε αὐτὴ ἡ μάνα ποὺ τὸν γέννησε ἐπιτρεπόταν νὰ τὸν πλησιάσουν. Τὸν θεωροῦσαν ἐχθρό· ὅπως καὶ στὴν παλαιὰ Σπάρτη, ποὺ ἡ μητέρα τοῦ Παυσανία ἔφερε ἡ ἴδια πρώτη τὴν πέτρα γιὰ νὰ φράξουν τὸ ναό, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ προδότης γυιός της, καὶ ἔδωσε παράδειγμα ὑψηλόφρονος γυναίκας, ἡ ὁποία πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ εἶχε τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος. Ἔτσι καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες. Ὅταν κάποιος ἀναθεματιζόταν, συγκεντρώνονταν ὅλοι μὲ τὴ σάλπιγγα, διαβαζόταν ὁ νόμος, ἀπαγγελλόταν ἡ κατηγορία, καὶ μετά, χίλια χέρια ἔπιαναν λιθάρια, τὰ ἔρριχναν πάνω του καὶ τὸν σκέπαζαν μ᾽ αὐτά, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου γῆς ὁ ἐγκληματίας, ὁ παραβάτης.

«Ἀνάθεμα». Σὲ ποιούς; Ἀνάθεμα σὲ ὅσους πηγαίνουν μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες. Ἀνάθεμα σὲ ὅσους πηγαίνουν στοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες. Ἀνάθεμα στοὺς πόρνους καὶ τὶς πόρνες. Ἀνάθεμα στοὺς μοιχούς. Ἀνάθεμα στοὺς βλασφήμους. Ἀνάθεμα σὲ ὅσους τρῶνε τὸν ἱδρῶτα τῶν φτωχῶν καὶ τὸ ψωμὶ τῶν ὀρφανῶν. Αὐτὰ λέει ὄχι κάποιος αὐστηρὸς ἱεροκήρυκας ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο διὰ τῶν σελίδων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἀλλ᾽, ἀδελφοί μου, εἶμαι κ᾽ ἐγὼ ἁμαρτωλὸς καὶ φοβᾶμαι τὸ «ἀνάθεμα». Γι᾽ αὐτὸ ἔρχομαι τώρα στὸν κόσμο τῆς **Καινῆς Διαθήκης**, ὅπου ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα μέχρι τὴν ἀρχὴ τῆς Ἀποκαλύψεως πνέει μιὰ ἄλλη αὔρα, ἡ αὔρα τῆς ἀγάπης τοῦ Γολγοθᾶ, ποὺ ἀναψύχει τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, ἡ αὔρα τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ δὲν ἀκούω πλέον τὸ *«ἀνάθεμα»*.

Καὶ ὅμως κάπου ἀκούγεται κ᾽ ἐδῶ τὸ *«ἀνάθεμα»*! Ποιός τὸ λέει; Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. ***Ὁ Παῦλος «ἀνάθεμα»;*** Ὁ Παῦλος, ποὺ ἡ καρδιά του ἦταν ἕνας ὠκεανὸς ἀγάπης, ποὺ ἔψαλε τὸν ὡραιότερο ὕμνο γιὰ τὴν ἀγάπη (βλ. Α΄ Κορ. κεφ. 13ο), ποὺ εἶπε ἐκεῖνα τὰ ἀθάνατα λόγια *«Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, …οὐδέν εἰμι»* (ἔ.ἀ. 13,1-2)· ὁ Παῦλος λοιπὸν ἐκστομίζει τὴ λέξι αὐτὴ *«ἀνάθεμα»*; Ναί.

Καὶ σὲ ποιούς, παρακαλῶ, ἐκστομίζει τὴ λέξι αὐτή; Λέει ὁ Παῦλος *«ἀνάθεμα»* στοὺς πόρνους, στοὺς μοιχούς, στοὺς ὑπερηφάνους…; Ποῦ λέει τὸ «ἀνάθεμα»; Ἀκοῦστε. Στὴν ἐπιστολὴ ποὺ ψάλλει τὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης, στὴν ἴδια ἐπιστολὴ τελειώνοντας γράφει τὰ ἑξῆς. *«Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθᾶ»*· ἂν ὑπάρχῃ κανεὶς ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ εἶνε ἀνάθεμα (Α΄ Κορ. 16,22).

* * *

Ἄρα, ἀγαπητοί μου, τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα ποιό εἶνε; Τὸ ὅτι **δὲν ἀγαπᾶμε τὸ Χριστό**. Καὶ εἶνε αὐτὸ ἁμάρτημα τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ αἰῶνος μας. Ἐν μέσῳ μυρίων ἐρώτων καὶ ἐναγκαλισμῶν τῆς ὕλης, δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ θεῖος ἔρωτας, ὁ ἔρωτας τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν τελειώνει ἐδῶ. Διακόπτουμε λοιπὸν καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴν ἄλλη Κυριακή.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(Α΄ μέρος μεγάλης ἐσπερινῆς ὁμιλίας ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παύλου ὁδ. Ψαρρῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 16-3-1958. Καταγραφή, διαίρεσις καὶ σύντμησις 30-3-2003, ἐπανέκδοσις 17-1-2023.)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 957[2]	Κυριακὴ ΙΣΤ΄ Ματθαίου 11 Φεβρουαρίου 2024 ἐσπέρας (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Β΄. Γιατί νὰ Τὸν ἀγαποῦμε

(Τὴν περασμένη Κυριακὴ εἴδαμε, ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα ἑνὸς Χριστιανοῦ, ἁμάρτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Παῦλος κρίνει τὸν ἁμαρτωλὸ ἄξιο ἀναθεματισμοῦ, εἶνε τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ Χριστό. Τώρα θὰ δοῦμε, γιατί πρέπει ν᾽ ἀγαποῦμε τὸ Χριστό)

Ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **μύριοι λόγοι**, γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει ν᾽ ἀγαποῦμε τὸν Κύριο καὶ ἡ καρδιά μας νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. **Ποιοί εἶνε** οἱ λόγοι αὐτοί;

Πρέπει ν᾽ ἀγαποῦμε τὸν Κύριο πρῶτον **γιὰ τὶς ὑλικὲς εὐεργεσίες του**. Εἶνε ὁ Δημιουργὸς καὶ Πλάστης μας. Ῥίξτε ἕνα βλέμμα γύρω στὴ φύσι. Κοιτάξτε τὸ ταπεινὸ χορταράκι. Λὲς καὶ κάποιος μυστικὸς ἀργαλειὸς δουλεύει ὅλο τὸ χειμῶνα μέσ᾽ στὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ ὑφαίνει περσικοὺς τάπητες, καὶ τὴν ἄνοιξι στρώνει ὅλη τὴ γῆ. Τὸ χορτάρι ποὺ πατοῦμε δὲν εἶνε δικό μας· εἶνε τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δέντρα, ποὺ τὰ κλαδιά τους λυγίζουν ἀπὸ τοὺς καρπούς, τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Τὰ ῥυάκια ποὺ κελαρύζουν, οἱ ποταμοὶ ποὺ κυλοῦν τὰ ῥεύματά τους, ἡ θάλασσα ποὺ ἁπλώνεται μεγάλη κι ἀφρίζει, ἔργα τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Τὰ ζῷα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, τὰ πουλιὰ ποὺ ψάλλουν μέσ᾽ στὰ δάση, ὅλα τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Ὁ ἀέρας, μὲ τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέουμε, τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Ὁ ἥλιος, ποὺ μᾶς θερμαίνει, τοῦ Χριστοῦ εὐεργεσία εἶνε. Ἀτενίστε καὶ τὴ νύχτα τὸν οὐρανό· θὰ δῆτε στὰ ὕψη μυριάδες ἀστέρια, καντήλια καὶ πολυελέους τοῦ Ὑψίστου. Ὅλα αὐτὰ εὐεργεσίες τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε.

Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα αὐτά, ἐλᾶτε νὰ σᾶς πάω κάπου ἀλλοῦ νὰ θαυμάσετε τὸ Θεό. Ἐκεῖ πλέον κι ὁ ἄπιστος γίνεται πιστός. Ἐλᾶτε μέσα **στὸ σπίτι** ἑνὸς οἰκογενειάρχου καὶ πλησιάστε στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ κλάμα τοῦ παιδιοῦ, τὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ, εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τὰ λουλούδια. Μανάδες, ποὺ κρατᾶτε στὴν ἀγκαλιά σας αὐτοὺς τοὺς ἀγγέλους, σκεφτήκατε, ὅτι αὐτὰ εἶνε δῶρα τοῦ Χριστοῦ μας;

Αὐτὰ δὲν εἶνε δικές μου ἰδέες, ἀγαπητοί μου· **εἶνε λόγια τοῦ Εὐαγγελίου**. Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ διαβάζεται τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως λέει· *«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος…»*. Καὶ παρακάτω· *«Πάντα»*, ὅλα τὰ δημιουργήματα, *«δι᾽ αὐτοῦ»*, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, *«ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν ὃ γέγονεν»* (Ἰω. 1,1-3). Δὲν ὑπάρχει τίποτε στὸν κόσμο ποὺ νὰ ἔγινε χωρὶς τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησί του.

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶνε οἱ ὑλικές του εὐεργεσίες. Ἀλλ᾽ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς ὑπάρχουν καὶ **οἱ πνευματικές εὐεργεσίες**. Ὁ ἄνθρωπος, λόγῳ τοῦ δεσμοῦ μὲ τὴ γῆ καὶ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες, αἰσθάνεται τὶς ὑλικὲς εὐεργεσίες. Πόσοι ὅμως αἰσθάνονται καὶ τὶς πνευματικὲς εὐεργεσίες; Ποιές εἶν᾽ αὐτές; Ἡ μεγαλύτερη, ἡ ὑψίστη εὐεργεσία, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, εἶνε τὸ τίμιο ξύλο, τὸ *«τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός»* (καταβ. Ὑψ. τ. Στ., ᾠδ. ε΄), δηλαδὴ ὁ τίμιος σταυρός.

Κι ἂν ἀκόμη, ἀγαπητοί μου, ἔλειπαν ὅλα ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ ὑπῆρχε μόνο ὁ σταυρός, ἔφτανε καὶ μόνο **ὁ σταυρὸς** νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Πόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο! *«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 3,16).

Τί λέξεις καὶ τί εἰκόνες νὰ βρῶ γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο; Θ᾽ ἀναφέρω **δύο - τρία παραδείγματα**, γιὰ νὰ τονίσω, ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὶς φυσικὲς εἶνε οἱ πνευματικὲς εὐεργεσίες του.

α΄. Ὑπάρχει ἕνα πουλὶ ποὺ λέγεται **πελεκᾶνος**. Ὅσοι ἔχουν ζήσει στὴν ὕπαιθρο, θὰ τὸ ἔχουν δεῖ. Ὁ πελεκᾶνος εἶνε φιλόστοργος, ἀγαπάει τὰ παιδιά του. Συμβαίνει λοιπὸν κάποτε, ὅταν ὁ πελεκᾶνος λείπῃ γιὰ νὰ φέρῃ τροφή, ἡ φωλιὰ νὰ μείνῃ ἀφρούρητη· καὶ τότε φίδι φαρμακερὸ κατορθώνει νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ δηλητηριάσῃ τὰ παιδιά του. Ὅταν

ὁ πελεκᾶνος γυρίζει, βλέπει τὰ πουλιά του νὰ σπαρταροῦν. Δὲν εἶνε βέβαια γιατρὸς οὔτε φαρμακοποιός· ἀλλὰ ἡ ἀγάπη, τὸ ἔνστικτο, τὸν κάνει καὶ γιατρὸ καὶ φαρμακοποιό. Αὐτό, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες ἀνακάλυψε ἡ ἐπιστήμη, τὴ μετάγγισι αἵματος, τὸ γνώριζε ὁ πελεκᾶνος νωρίτερα. Ὅταν λοιπὸν βλέπῃ τὰ πουλιά του νὰ κινδυνεύουν, σχίζει μὲ τὸ ῥάμφος τὸ στῆθος του πρὸς τὴν καρδιά, παίρνει ἀπ᾽ τὸ δικό του ζωογόνο αἷμα, ποτίζει ἕνα - ἕνα τὰ πουλιά του, κι αὐτὰ ζωντανεύουν· ἀναζωογονοῦνται μὲ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα τους.

Παράδειγμα εἶνε αὐτό. Ποιά εἶνε τὰ πουλιά; Ἐμεῖς ὅλοι. Ποιό εἶνε τὸ φίδι; Εἶνε ὁ σατανᾶς, ὁ ἑωσφόρος, *«ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος,… ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην»* (Ἀπ. 12,9). Ποιό εἶνε τὸ φαρμάκι; Ἡ ἁμαρτία. Ποιός εἶνε ὁ πελεκᾶνος; Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ποὺ ἄνοιξε τὴν πλευρά του καὶ πότισε τὴν ἀρρωστημένη ὕπαρξί μας μὲ τὸ ζωογόνο αἷμα του. Δὲν σᾶς λέω δικά μου φανταστικὰ πράγματα. Τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅταν θὰ παρακολουθήσετε τὸν Ἐπιτάφιο θρῆνο, μεταξὺ τῶν ἄλλων ὡραίων τροπαρίων θ᾽ ἀκούσετε νὰ ψάλλῃ ὁ ψάλτης·

«Ὥσπερ πελεκὰν
τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε,
σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας
ἐπιστάξας ζωτικοὺς αὐτοῖς κρουνούς» (Ἔγκ.).

Ὦ Χριστέ! σὰν τὸν πελεκᾶνο, ποὺ ἄνοιξε τὴν πλευρά του καὶ ἔσταξε στὸ στόμα τῶν παιδιῶν του τὸ αἷμα του τὸ ζωογόνο, ἔτσι κ᾽ ἐσὺ ἄνοιξες τὶς φλέβες σου καὶ **μᾶς πότισες μὲ τὸ αἷμα σου τὸ τίμιο**. Τὸ εἶχε πεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος· Ἤμασταν νεκροὶ λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ὁ Θεὸς «μᾶς ζωοποίησε μαζὶ μὲ τὸ Χριστό» (βλ. Ἔφ. 2,5· Κολ. 2,13).

Ἀλλὰ δυστυχῶς **δὲν ἀγαποῦμε τὸ Χριστό**· λίγοι ἐκτιμοῦν τὴν εὐεργεσία αὐτή, γιὰ τὴν ὁποία θά ᾽πρεπε νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε ἀδιαλείπτως. Δὲν ἔχει ὅμως ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. Ἂν οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε ἀγνώμονες, ἔφθασε ἡ ὥρα ν᾽ ἀγαπηθῇ ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἄλλους λαούς, στοὺς ὁποίους κηρύττουν τώρα οἱ ἱεραπόστολοι.

β΄. Κάποιος ξένος βρῆκε στὰ νησιὰ τοῦ ὠκεανοῦ ἕναν ἄγριο ποὺ εἶχε βαπτισθῇ Χριστιανός. Εἶδε, ὅτι ὁ **ἰθαγενὴς** αὐτός, ὅποτε ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, δάκρυζε. –Γιατί, τοῦ λέει, ὅταν λὲς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ δακρύζεις; Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀγρίου πλημμύριζε ἀπὸ ἀγάπη, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα του ἦταν φτωχή. –Νὰ σοῦ πῶ, λέει, τί μοῦ ἔκανε ὁ Χριστός… Ἔσκυψε καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του ἔκανε πάνω στὸ χῶμα ἕνα κύκλο. Ἔπειτα πῆρε χορταράκι ξηρό, ἄχυρο, κ᾽ ἔβαλε γύρω - γύρω στὴν περιφέρεια· ἔγινε ἔτσι ἕνας κύκλος ἀπὸ χόρτο ξηρό. Κατόπιν ἔπιασε ἕνα σκουλήκι καὶ τὸ ἔβαλε ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Ἐν συνεχείᾳ πῆρε σπίρτο, ἔβαλε φωτιὰ στὸ χόρτο ἀπ᾽ ὅλες τὶς μεριὲς καὶ ἡ φωτιὰ σχημάτισε ἕνα πύρινο στεφάνι. Τὸ σκουλήκι ἔνιωσε τὶς φλόγες καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες πρὸς κάθε κατεύθυνσι γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κλοιό. Ἀλλὰ παντοῦ συναντοῦσε τὶς φλόγες καὶ ὠπισθοδρομοῦσε· ἕως ὅτου, ἀπελπισμένο, κουλουριάστηκε καὶ περίμενε πλέον τὸ θάνατο. Τότε ὁ ἰθαγενὴς ἁπλώνει τὸ χέρι, τὸ παίρνει καὶ τὸ βάζει στὴν παλάμη του. –Μὲ κατάλαβες; τοῦ λέει. Ἐγὼ εἶμαι τὸ σκουλήκι. Τὸ πύρινο στεφάνι εἶνε ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου· ὅπου νὰ πήγαινα, μπροστά μου ἦταν ἡ ἁμαρτία. Ἀλλὰ **ἦρθε ὁ Χριστὸς καί**, μὲ τὰ ματωμένα χέρια του, πῆρε ἐμένα τὸ σκουλήκι καὶ **μὲ ἔσωσε ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ φωτιά**.

Βλέπετε ἕνας ἄγριος πῶς αἰσθάνεται τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ λείπει ἀπὸ τοὺς «πολιτισμένους»; Στοὺς «χριστιανοὺς» τῆς Δύσεως δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστό. Ὑπῆρχε ἄλλοτε. Ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν πραγματικὰ τὸ Χριστό. Τώρα *«ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν»* (Ματθ. 24,12).

γ΄. Ἀναφέρω ἕνα ἀκόμη παράδειγμα καὶ τελειώνω. Στοὺς πρώτους αἰῶνες ζοῦσε ἕνας φλογερὸς ἅγιος, **ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος**. Ἀγαποῦσε τὸ Χριστὸ καὶ ἔλεγε· Ἂν ἀνοίξετε τὴν καρδιά μου, δὲν θὰ βρῆτε μέσα μου *«πῦρ φιλόυλον»*, δὲν θὰ βρῆτε ἀγάπη κοσμική· μέσα μου ὑπάρχει μιὰ μόνο ἀγάπη, ὁ ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ… Τὸν ἔπιασαν, τὸν μετέφεραν σιδηροδέσμιο καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Ῥώμης. Λιοντάρια βρυχώμενοι ἔπεσαν πάνω του, ἐνῷ ἐκεῖνος προσευχόταν –τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν πατοῦσε πιὰ τὴ γῆ– καὶ κατακομμάτιασαν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου. Ἡ παράδοσις λέει, ὅτι ἀπ᾽ ὅλο τὸ σῶμα του, ἐκεῖνο τὸ μέλος ποὺ δὲν ἔθιξαν καθόλου ἀλλὰ τὸ σεβάστηκαν κι αὐτὰ τὰ θηρία, ἦταν ἡ καρδιά του. Διότι μέσα στὴν καρδιά του ἦταν γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα «Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἔρωτας τῆς ψυχῆς μου».

Σᾶς ἀνέφερα, ἀδελφοί μου, τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει ν᾽ ἀγαποῦμε τὸ Χριστό. Ἀπομένει νὰ ποῦμε, **πῶς ἐκδηλώνεται ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτόν**. Ἀλλὰ γι᾽ αὐτὸ θὰ μιλήσουμε σὺν Θεῷ τὴν ἐρχόμενη Κυριακή.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(Β΄ μέρος μεγάλης ἐσπερινῆς ὁμιλίας ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παύλου ὁδ. Ψαρρῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 16-3-1958. Καταγραφή, διαίρεσις καὶ σύντμησις 30-3-2003, ἐπανέκδοσις 17-1-2023.)

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 961[2]	Κυριακὴ ΙΖ΄ Ματθαίου 18 Φεβρουαρίου 2024 ἐσπέρας (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Γ΄. Ἂν Τὸν ἀγαπούσαμε...

(Τὶς δύο προηγούμενες Κυριακὲς εἴδαμε, ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα ἑνὸς Χριστιανοῦ εἶνε τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ Χριστό· εἴδαμε ἀκόμη καὶ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε. Ἂς δοῦμε τώρα καὶ πῶς ἐκδηλώνεται ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτόν)

Ἐὰν τὴν ὥρα αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶχα κάποιο κλειδὶ καὶ ἄνοιγα τὶς καρδιές σας, τί ἄραγε θὰ εὕρισκα μέσα; Ζητῶ στὴν καρδιά σας **μιὰ θέσι γιὰ τὸ Χριστό**. Εἴδατε καμμιὰ φορὰ στὰ λεωφορεῖα; κάθονται νεώτεροι, μπαίνει κάποιος ποὺ ἔχει ἀνάγκη, κανεὶς δὲν παραχωρεῖ θέσι, κι ἀκούγεται τότε ἡ φωνὴ «Μιὰ θέσι παρακαλῶ!». Ἔτσι κ᾽ ἐδῶ. Ὅλες οἱ θέσεις τῆς καρδιᾶς μας εἶνε κατειλημμένες ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια πράγματα. Μία θέσι γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει. Δὲν τὸν ἀγαποῦμε δυστυχῶς.

● **Ἂν ἀγαπούσαμε πραγματικὰ τὸ Χριστό!** ἡ ἀγάπη δὲν κρύβεται. Εἶνε ὅπως τὸ φῶς, φαίνεται· εἶνε ὅπως ὁ ἦχος, ἀκούγεται· εἶνε ὅπως ἡ φωτιά, θερμαίνει. Δὲν κρύβεται ἡ ἀγάπη. Ἂν εἴχαμε ἀγάπη στὸ Χριστό, θὰ φαινόταν. **Πῶς ἐκδηλώνεται ἡ ἀγάπη;** Τὸ εἶπε ὁ Ἴδιος· *«Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, **τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε**»* (Ἰω. 14,15).

● Ἔπειτα, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀγάπη, **ἐπιδιώκουν τὴ συνάντησι** μεταξύ τους. Ὁ χωρισμὸς τοὺς πονάει· προσπαθοῦν νὰ βρίσκουν εὐκαιρία συναντήσεως. Κι ὅταν συναντῶνται, κάθονται καὶ κουβεντιάζουν ὧρες ὁλόκληρες. Ἂν λοιπὸν εἴχαμε ἀγάπη, θὰ προσπαθούσαμε κ᾽ ἐμεῖς νὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸ Χριστό. **Ποῦ μποροῦμε νὰ τὸν συναντήσουμε;**

* Συναντώμεθα μαζί του **τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς**. Τότε τὸ σκουλήκι, ὁ ἄνθρωπος, συνομιλεῖ μὲ τὸν Κύριο καὶ Δημιουργό του.

* Συναντώμεθα **στὴ μελέτη τῆς Γραφῆς**. Ὅταν ἀνοίγῃς καὶ διαβάζῃς, ἀκοῦς τὴ φωνή του.

* Τὸν συναντοῦμε ἀκόμη **στὸν ἐκκλησιασμό**. *«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων...»* (Ψαλμ. 83,2-3).

* Συναντώμεθα μὲ τὸ Χριστὸ ἐπίσης **στὴν ἐλεημοσύνη**. Κάθε φορὰ ποῦ ἐλεεῖς τὸ φτωχό, εἶνε σὰν νὰ συναντᾷς τὸν Ἴδιο τὸ Χριστό.

* Ἡ μεγαλύτερη ὅμως συνάντησι μὲ τὸ Χριστὸ γίνεται *«ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου»* (Λουκ. 24,35), **στὸ μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας**. Τότε, ὅταν κοινωνοῦμε ἀξίως τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του, νιώθουμε τὴν καρδιά μας νὰ φλέγεται γι᾽ αὐτόν, ὅπως οἱ δύο μαθηταὶ ποὺ πορεύονταν πρὸς Ἐμμαούς, καὶ θὰ λέμε κ᾽ ἐμεῖς· Κύριε, *«μεῖνον μεθ᾽ ἡμῶν»* (ἔ.ἀ. 24,29).

● Ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, **τίποτα δὲν θὰ μᾶς χώριζε** ἀπὸ κοντά του. Καμμιὰ ἄλλη ἀγάπη ἀλλὰ καὶ κανένας φόβος. Τὸ Ἆσμα τῶν ᾀσμάτων, τὸ ποιητικώτατο αὐτὸ βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, λέει ἕνα σπουδαῖο λόγο γιὰ τὴν ἀγάπη αὐτή, ἀλλὰ διεφθαρμένοι τύποι παρεξηγοῦν τὸ θεόπνευστο βιβλίο· νομίζουν ὅτι ἔχει θέμα τὸν ἐπίγειο ἔρωτα. Ὄχι, ὄχι. Τὸ Ἆσμα θέμα ἔχει τὴν ἀγάπη τῆς ψυχῆς μὲ τὸ Χριστό. *«Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν»* (κάθ. Μ. Τρίτης). Στὸ Ἆσμα ᾀσμάτων λοιπὸν διαβάζουμε, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε τόσο δυνατή, ὥστε νικᾷ καὶ τὸ θάνατο· *«Κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη»*. Ποταμοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴ σβήσουν (Ἆσμ. 8,6-7). Γι᾽ αὐτὸ καμμιὰ δύναμι (δαίμονες, ἄνθρωποι, οὐράνια, ἐπίγεια), δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χωρίσῃ τὸν πιστὸ ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. *«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;»* λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ῥωμ. 8,35).

● Ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, **δὲν θὰ δεχόμασταν προσβολὴ τοῦ ὀνόματός του**. Ὄχι μόνο ἐμεῖς δὲν θὰ βλαστημούσαμε ποτὲ τὸ ἅγιο ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπαμε σὲ κανέναν ἄλλο νὰ τὸ κάνῃ. Ἀδελφοί μου, στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ βῆμα, νὰ πάω στὸ κελλί μου νὰ κλάψω. Ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, θὰ λέγαμε σὲ κάθε βλάσφημο· Νὰ πλένῃς τὸ στόμα σου γιὰ ν᾽ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας! Στὴν Ἀβησσυνία δὲν ὑπάρχει Χριστιανὸς νὰ βλαστημάῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ τὸ ὄνομά του

τὸ ὑβρίζουν ὄχι μόνο ἄσημοι ἀλλὰ καὶ χείλη ἐπίσημα, ἄνθρωποι ποὺ ἔπρεπε νὰ δίνουν τὸ παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ. Ἂν ὑπῆρχε ἐκκλησία ζῶσα, θὰ στεκόταν στὴν πόρτα ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεὺς καὶ θὰ ἔλεγε σὲ τέτοιους βλασφήμους· Ἄλτ! δὲν ἔχετε θέσι στὸ ναό… Ἀλλὰ γιατί πηγαίνω στὰ ἐπίσημα πρόσωπα; Ἂς κατέβω, ἂς προσγειωθῶ. Γυναῖκες, ποὺ ἀκοῦτε τοὺς ἄντρες σας νὰ βλαστημοῦν τὸ Χριστὸ κ' ἐσεῖς τοὺς χαϊδεύετε, θὰ κολαστῆτε· γιατὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἔχετε τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου. Κ' ἐσεῖς, πατεράδες, ποὺ ἀκοῦτε τὰ παιδιά σας νὰ βλαστημοῦν τὸ Χριστὸ καὶ δὲν τὰ σωφρονίζετε, θὰ κολαστῆτε. Κ' ἐσεῖς, ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, ποὺ βλέπετε τὸ ποίμνιό σας νὰ ἀσεβῇ στὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸ ἐπιπλήττετε, θὰ κολαστῆτε. Ὁ Κύριος τὸ εἶπε· Ὅποιος δὲν μ' ἀγαπᾷ παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα του, τὸν πατέρα του, τὰ παιδιά του, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ὀνομάζεται μαθητής μου (βλ. Ματθ. 10,37-38).

* * *

Σὲ κάποιο μέρος τῆς Εὐρώπης ἕνας ζωγράφος ζωγράφιζε αἰσχρὲς εἰκόνες. Κάποτε ὅμως μετανόησε· πῆρε τὶς εἰκόνες ἐκεῖνες, ἔβαλε φωτιὰ καὶ τὶς ἔκαψε. Μετὰ κλείστηκε στὸ ἀτελιέ του καὶ εἶπε· Κύριε, ὡς τώρα ζωγράφιζα ὅ,τι αἰσχρὸ καὶ σκανδάλισα τὸν κόσμο· ἀπὸ 'δῶ κ' ἐμπρὸς θὰ ζωγραφίζω μόνο ἐσένα. Πῆρε λοιπὸν τὸ πινέλλο κι ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ τὸν Ἐσταυρωμένο. Κάθε πινελλιὰ καὶ δάκρυ· ἔτρεχαν τὰ μάτια του καὶ τὰ δάκρυα ἔσμιγαν μὲ τὰ χρώματα. (Ἔτσι, ἀδέρφια μου, ζωγράφιζαν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὶς ἅγιες εἰκόνες στὸ Βυζάντιο. Τώρα οἱ ζωγράφοι, κοσμικοί, ὅπως ζωγραφίζουν μιὰ σημερινὴ γυναῖκα, ζωγραφίζουν καὶ τὴν Παναγία μας· καὶ τὴν ὥρα ποὺ δουλεύουν ἔχουν στὸ στόμα τὸ τσιγάρο. Ὄχι ἔτσι. Αὐτὲς οἱ εἰκόνες δὲν εἶνε ἁγιασμένες. Ἁγιασμένες εἶνε ἐκεῖνες τοῦ Βυζαντίου, τότε ποὺ ταπεινοὶ καλόγεροι, μὲ νηστεῖες καὶ δάκρυα ζωγράφιζαν τὸ Χριστό, τὴν Παναγία, τοὺς ἁγίους.) Ὁ ζωγράφος λοιπὸν αὐτὸς ζωγράφιζε. Κ' ἦταν τόσο ἐπιτυχημένη ἡ ζωγραφιά, ποὺ ἅμα ἔβλεπες τὸ Χριστὸ δὲν μποροῦσες νὰ μὴ συγκινηθῇς. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ συγκινοῦσε περισσότερο, εἶνε ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου ἔγραψε· **«Χριστιανέ, τόσα ἔπαθα γιὰ σένα· σὺ τί ἔκανες γιὰ μένα;»**. Αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ, ἕνα παράπονο ποὺ διατυπώνεται πρὸς ὅλους μας. Ἰδίως τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, **δύο παράπονα** ἀκούγονται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ·

√ Τὸ ἕνα ἀπευθύνεται **πρὸς ὅλο τὸ λαό μας**, τὸν ὁποῖο κατ' ἐπανάληψιν ἔχει εὐεργετήσει ὁ Κύριος. Γιατὶ ἂν ζοῦμε πάνω σὲ τούτη τὴ φλούδα τῆς γῆς, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὴν εὐφυΐα ἢ στὴν ἀνδρεία ἢ στὰ πλούτη μας· τὸ ὀφείλουμε στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε ὁ εὐεργέτης τῆς πατρίδος μας. Σ' αὐτὸ τὸ λαὸ ὁ Χριστός μας, πάνω ἀπὸ τὸ σταυρό του, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα, μὲ τὰ χείλη διψασμένα, μὲ τὴν πλευρὰ σχισμένη, μὲ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ἐκφράζει παράπονο, τὸ ἴδιο παράπονο ποὺ ἐξέφρασε καὶ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Σὰν νὰ τὸν ἀκοῦμε· «*Λαός μου, τί ἐποίησά σοι*»! Τί εὐεργεσίες σοῦ ἔκανα, λαέ μου! Κι ὅμως ἐσὺ ***«τί μοι ἀνταπέδωκας;*** *ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με σταυρῷ με προσηλώσατε*» (ὄρθρ. Μ. Παρασκ., ιβ' ἀντίφ.). Τὸ ἕνα παράπονο εἶνε αὐτό.

√ Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάποιο ἄλλο παράπονο. Ὄχι πλέον πρὸς ὅλο τὸ λαό, ἀλλὰ **πρὸς τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς**. Εἶνε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν ἀπόστολο Πέτρο ποὺ τὸν εἶχε ἀρνηθῆ. Ὅταν τὸν συνάντησε μετὰ τὴν Ἀνάστασι, τοῦ ἔκανε ἕνα ἐρώτημα. Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὑπενθυμίζω κ' ἐγὼ σ' ἐσᾶς. Καὶ μὴν κοιμηθῆτε ἀπόψε, ἐὰν δὲν δώσετε τὴν ἀπάντησι σ' αὐτό. Ῥώτησε ὁ Χριστὸς τότε τρεῖς φορές· *«Φιλεῖς με;»*, **μὲ ἀγαπᾷς;** (Ἰω. 21,15-17).

* * *

Ἀγαπητοί μου! Σὲ ὅλους καὶ **στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς** ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα ***«Φιλεῖς με;»***. Ξέρω πολὺ καλά· πολλὰ πράγματα ἀγαπᾶτε στὸν κόσμο. Ἀγαπᾶτε οἱ ἄντρες τὶς γυναῖκες σας, οἱ γυναῖκες τοὺς ἄντρες σας, οἱ μανάδες τὰ παιδιά σας· λαχταρᾶνε, πονᾶνε οἱ καρδιές σας. Ἀλλ' οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο, ἐὰν μέσα στὴν καρδιά μας δὲν ὑπάρχῃ ἔστω ἕνα μόριο ἀγάπης πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο. Μάταιη τότε ἡ ζωή. Μόνο χυδαῖες ψυχὲς δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν τὸ Χριστό.

«Φιλεῖς με;». Σκεφτῆτε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ καὶ ἀπαντῆστε. Πέστε στὸν Κύριο· Κύριε, ἀργήσαμε· πέρασαν τὰ χρόνια μας σὲ ψεύτικες ἀγάπες, ποὺ ποτίζουν πικρία καὶ δηλητήριο. **Κύριε, ἀργὰ σὲ ἀγαπήσαμε**. Ἀλλ' ἀπὸ σήμερα θὰ σὲ ἀγαπήσουμε ὅπως σὲ ἀγάπησαν οἱ μάρτυρες, ὅπως ἡ ἁμαρτωλὴ γυναίκα, ὅπως ὁ λῃστής. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός, τὴ Μεγάλη Παρασκευή, μαζὶ μὲ τὸ λῃστή, νὰ δώσουμε ἀπάντησι στὸν Κύριο καὶ νὰ τοῦ ποῦμε κ' ἐμεῖς· Κύριε, σὲ ἀγαποῦμε, σὲ λατρεύουμε, σὺ εἶσαι ὁ Θεός μας. *«Μνήσθητί» μας, «Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(Γ΄ μέρος μεγάλης ἑσπερινῆς ὁμιλίας ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παύλου ὁδ. Ψαρρῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 16-3-1958. Καταγραφή, διαίρεσις καὶ σύντμησις 30-3-2003, ἐπανέκδοσις 17-1-2023.)

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 962[2]	Κυριακὴ Τελώνου & Φαρισαίου 25 Φεβρουαρίου 2024 ἐσπέρας (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἐξομολόγησις

Ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις, ἀγαπητοί μου, **δὲν εἶνε μία διάταξις ἀνθρώπινη**. Δὲν εἶνε κάτι ποὺ τὸ φτειάξαμε ἐμεῖς οἱ παπᾶδες γιὰ νὰ κυριαρχήσουμε ἐπάνω στὶς ψυχές, γιὰ νὰ μάθουμε τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ γίνουμε τρόπον τινὰ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῶν ψυχῶν, ὅπως μᾶς κατηγοροῦν οἱ ἄθεοι. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μάθουμε τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὅποιος γνωρίζει τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς του, γνωρίζει τὰ μυστικὰ ὅλου τοῦ κόσμου· διότι ὅ,τι ἔχει ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἔχει ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα, ὅπως μία σταγόνα τοῦ ὠκεανοῦ περιέχει ἐν μικρογραφίᾳ ὅ,τι περιέχει ὁ ἀπέραντος ὠκεανός. Δὲν θεσπίσθηκε λοιπὸν γι᾽ αὐτὸ ἡ ἐξομολόγησις. Κι ἂν σημειώθηκαν παρεκτροπὲς γύρω ἀπὸ αὐτήν, αὐτὲς σημειώθηκαν στὸν παπισμὸ καὶ ὄχι στὴν Ὀρθοδοξία, ποὺ διακρίνεται πάντοτε γιὰ τὸν σεβασμὸ τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Στὴν Ἐκκλησία μας ὁ πνευματικὸς ἀπὸ θείους καὶ ἀνθρώπινους νόμους εἶνε ἐντεταλμένος νὰ θάψῃ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Δὲν εἶνε ἡ ἐξομολόγησις κάτι ἀνθρώπινο. **Εἶνε μυστήριο**, ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα συνέστησε αὐτὸς ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πότε συνέστησε τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως; Μετὰ τὴν ἔνδοξο ἀνάστασί του, στὸ διάστημα μεταξὺ Ἀναστάσεως καὶ Ἀναλήψεως. Τότε ὁ Κύριος, μεταξὺ τῶν πολυτίμων δωρεῶν ποὺ ἔδωσε στοὺς μαθητάς του, ἔδωσε καὶ αὐτήν· *«Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται»* (Ἰω. 20,23).

* * *

Ὡς θεοσύσταστο τὸ μυστήριο αὐτὸ **εἶνε ἀναγκαιότατο**. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε, ὅτι εἶνε ἡ *θύρα τοῦ παραδείσου*. Ὑπάρχει σπίτι χωρὶς πόρτα; Ἀπὸ τὴν πόρτα μπαίνετε μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ ἔχετε. Ὅπως λοιπὸν τὸ σπίτι καὶ ἡ ἐκκλησία ἔχουν κεντρικὴ θύρα εἰσόδου, ἔτσι καὶ ὁ παράδεισος ἔχει μία καὶ μόνο πύλη, μία καὶ μόνο θύρα. Εἶνε ἀκόμα ἀνοιχτὴ ἡ θύρα αὐτή· θὰ κλείσῃ ὅμως· σύντομα θὰ κλείσῃ. Ἕως ὅτου εἶνε ἀνοικτή, ἂς σπεύσουμε νὰ εἰσέλθουμε δι᾽ αὐτῆς στὴ γαλάζια πατρίδα μας, στὴν αἰωνία βασιλεία καὶ μακαριότητα.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ποιοί θὰ ἦταν στὸν παράδεισο; Μόνο ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, καὶ κοντὰ σ᾽ αὐτοὺς ὅσοι πέθαναν νήπια. Μὴν τὰ κλαῖτε αὐτὰ τὰ νήπια· μακάρι νὰ μᾶς ἀξίωνε ὁ Θεὸς νὰ πεθαίναμε κ᾽ ἐμεῖς μικρὰ παιδιά, γιὰ νὰ πετάξουμε σὰν ἀγγελούδια στὸν κόσμο τοῦ οὐρανοῦ. Ἕνα μόνο νὰ προσέξετε· νὰ βαπτίζωνται. Γιατὶ ἡ εὐθύνη τῶν γονέων εἶνε μεγάλη ἂν ἀφήσουν παιδὶ νὰ πεθάνῃ ἀβάπτιστο. Τὰ βαπτισμένα παιδιὰ πετοῦν σὰν περιστέρια στὸν κόσμο τῶν πνευμάτων.

Χωρὶς μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι στὸν παράδεισο θὰ ἦταν μόνο οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ βρέφη. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους **κανείς**. Σᾶς ἐρωτῶ· ὕστερα ἀπὸ τὸ Χριστὸ ποιός ἔρχεται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος· αὐτὸς *«ἡρπάγη»* μέχρι *«τρίτου οὐρανοῦ»* καὶ *«ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι»* (Β΄ Κορ. 12,2,4). Οὔτε ὅμως αὐτὸς θὰ ἦταν στὸν παράδεισο χωρὶς τὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως. Οὔτε Παῦλος, οὔτε Βασίλειος, οὔτε Χρυσόστομος, οὔτε Μέγας Ἀντώνιος, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀνεξαιρέτως.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ποὺ θέσπισε τὸ θεῖο τοῦτο μυστήριο. Αὐτὸς ἄνοιξε αὐτὴ τὴν πόρτα. Ἔκτοτε χιλιάδες καὶ μυριάδες ἁμαρτωλοὶ πλένονται στὰ ῥεῖθρα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Ἰορδάνου. Καθαρίζονται, ἁγνίζονται, ἐξαϋλώνονται, καὶ εἰσέρχονται στὸν παράδεισο διὰ τῆς πύλης τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Ἀφοῦ τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ ἐξομο-

λογήσεως εἶνε θεοσύστατο καὶ τόσο ἀναγκαῖο, **θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ τὸ πιὸ ἀγαπητό**. Θὰ ἔπρεπε «πατεῖς με πατῶ σε» νὰ τρέχουμε σ᾽ αὐτὸ ὅλοι, ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸ διᾶκο κι ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ μέχρι τὸν τελευταῖο ὑπήκοο καὶ ἀπὸ τὸν ἁγιώτερο μέχρι τὸν ἁμαρτωλότερο ἄνθρωπο. Ἂν κάποιος ἔλεγε ὅτι ἐπάνω στὰ ὕψη τοῦ Ὀλύμπου ὑπάρχει μιὰ βρύσι, ποὺ ὅποιος πάῃ καὶ πλυθῇ στὰ νερά της καὶ μὲ μιὰ χούφτα νερὸ βρέξῃ τὸ πρόσωπό του, ἂν εἶνε ἄσχημος, ἄντρας ἢ γυναίκα, θὰ γίνῃ ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος τῆς γῆς, καὶ ἂν εἶνε γέρος θὰ γίνῃ νέος, καὶ ἂν εἶνε φτωχὸς θὰ γίνῃ πλούσιος· ἐὰν ὑπῆρχε μιὰ τέτοια πηγὴ καὶ στὰ πιὸ ἀπόκρημνα ὕψη, ὅπου ὅποιος θὰ λουζόταν θ᾽ ἀνακαινιζόταν ἐξ ὁλοκλήρου, ποιός δὲν θὰ πήγαινε; Ὅλοι ἀσφαλῶς θὰ ἔτρεχαν σ᾽ αὐτήν. Ἀλλὰ τέτοια βρύσι, βρύσι ποὺ ῥέει ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀπὸ τὰ καρφιὰ τοῦ σταυροῦ του, εἶνε ἡ μετάνοια. Διότι ἡ μετάνοια, ὅπως καὶ ὅλα τὰ μυστήρια, ἔχουν δύναμι, ἀντλοῦν δύναμι, ἀπὸ κάπου. Ἡ πηγὴ ὅλων τῶν μυστηρίων –ἂς μὴ τὸ λησμονοῦμε αὐτό– ποῦ βρίσκεται; Ὅπως ἕνας ποταμὸς ἔχει τὶς πηγές του, ἔτσι καὶ τὰ ἑπτὰ αὐτὰ μεγάλα ποτάμια, τὰ ἑπτὰ μυστήρια ἐννοῶ, ἔχουν τὶς πηγές τους. Καὶ οἱ πηγές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ῥέουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὰ ἑπτὰ αὐτὰ μυστήρια, οἱ μεγάλοι καὶ ἀνεξάντλητοι αὐτοὶ ποταμοὶ τῆς χάριτος, ποῦ εἶνε; Οἱ πηγὲς τοῦ Ἁλιάκμονος εἶνε πάνω στὴν Πίνδο· καὶ οἱ πηγὲς τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια εἶνε τὸ ὄρος Γολγοθᾶ, τὸ φρικτὸ ὄρος Γολγοθᾶ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ πάνω στὴ γῆ ἔπεσαν οἱ ῥανίδες τοῦ αἵματός του, ἀπὸ τότε οἱ ῥανίδες αὐτὲς ἔγιναν ἑπτὰ ποτάμια, μέσα στὰ ὁποῖα λούζονται οἱ ἄνθρωποι.

Ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ ποτάμια αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Καὶ θὰ ἔπρεπε τὸ μυστήριο αὐτὸ νὰ εἶνε πολὺ ἀγαπητό. Καὶ ὅμως τί συμβαίνει; **Ἔγινε τὸ πιὸ δυσάρεστο**. Εὔκολα τρέχει κανεὶς στὸ γάμο, εὔκολα τρέχει στὴ βάπτισι, εὔκολα στὰ ἄλλα μυστήρια· τοῦτο εἶνε τὸ πιὸ δυσάρεστο μυστήριο. Γιατί; Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ἕνας ἐξομολογεῖται· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀναλογία στὴν Ἑλλάδα. Σὲ πολλὰ μάλιστα ἄλλα μέρη ἀπὸ τοὺς χίλιους ἕνας ἐξομολογεῖται. Κι αὐτὸς ὁ ἕνας δὲν μετανοεῖ καὶ δὲν ἐξομολογεῖται ὅπως πρέπει. **Ποιά ἡ αἰτία;**

Πολλὲς φορὲς ἐρεύνησα τὸ ζήτημα αὐτό. Καὶ τὸ ἐξέτασα ὄχι μόνο ἐγὼ ἀλλ᾽ ἐν συμφωνίᾳ καὶ μὲ ἄλλους πνευματικοὺς πατέρες θεολόγους. Καὶ λέω, ὅτι **τὰ αἴτια εἶνε τὰ ἑξῆς**. Πρῶτον ἄγνοια τοῦ μυστηρίου. Δεύτερον συκοφαντία καὶ παρεξήγησις. Τρίτον σκάνδαλα πνευματικῶν πατέρων. Τέταρτον ἔλλειψις πνευματικῶν. Πέμπτον… Ἕκτον… Ἕβδομον…

Πέστε ὅσα θέλετε· τὰ παραδέχομαι. Τὸ κυριώτερο ποιό εἶνε; Τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο, ἕνεκα τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι δὲν προσέρχονται στὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, εἶνε **ἡ ὑπερηφάνεια** τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μυστήριο ποὺ νὰ θίγῃ τὸ ἐγὼ ὅπως ἡ ἐξομολόγησις. Τὸ μυστήριο τοῦτο χτυπάει τὴν ὑπερηφάνεια κατακέφαλα. Καὶ μόνο ὅσοι εἶνε ταπεινὲς ψυχές, αὐτοὶ πᾶνε καὶ ἐξομολογοῦνται. Ὅσοι εἶνε ὑπερήφανες ψυχές, δὲν κάμπτονται καὶ δὲν προσέρχονται στὸ μυστήριο. Διότι τί εἴπαμε· ὅτι ἡ μετάνοια εἶνε πόρτα τοῦ οὐρανοῦ. Ναί, εἶνε πόρτα, ἀλλὰ μιὰ πόρτα ὄχι εὐρύχωρη. Εἶνε μιὰ πόρτα χαμηλὴ καὶ στενή, εἶνε ἡ *«στενὴ πύλη»*, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός (Ματθ. 7,13-14). Καὶ πρέπει ἐσύ, ποὺ κάνεις τὸν ὑψηλὸ καὶ τὸ μεγάλο, νὰ σκύψῃς. Ἔχετε μπῇ ποτὲ μέσα σὲ σπήλαια, τὰ ὁποῖα ἔχουν μιὰ μικρὴ ὀπή; Πόσο δυσκολεύεται ὁ ἄνθρωπος νὰ μπῇ, καὶ πόσο στενοχωριέται! Ἀλλ᾽ ἐὰν μπῇ μέσα στὸ σπήλαιο, θὰ δῇ κρυστάλλους, θέαμα ὡραιότατο, μαγευτικό.

* * *

Ταπεινώσου λοιπόν, ἄνθρωπε. Χαμήλωσε τὸ ἀνάστημά σου. Γίνε μικρὸς καὶ ταπεινός, καὶ σκύψε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν στενὴ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως τὸ φίδι τὸ καλοκαίρι στρυμώχνεται μέσα στοὺς τοίχους κι ἀφήνει τὸ πουκάμισό του γιὰ νὰ πάρῃ καινούργιο πουκάμισο, ἔτσι ἀκριβῶς κ᾽ ἐσὺ νὰ στρυμωχτῇς μέσα στὶς ὀπὲς τοῦ Ἐσταυρωμένου, μέσα στὴν πύλη αὐτή, γιὰ νὰ βγῇς κατόπιν ἀφήνοντας τὸ πουκάμισο τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ντυθῇς τὸ νέο χιτῶνα, τὴ λαμπρὴ στολὴ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Νά λοιπὸν ποιά εἶνε ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τὸ μυστήριο αὐτό. Αἰτία εἶνε **ὁ ἐγωισμὸς** τοῦ ἀνθρώπου. Μόνο ταπεινοὶ καὶ καταφρονεμένοι, ὅπως λέει ὁ Ῥῶσος Ντοστογιέφσκυ, αὐτοὶ πλησιάζουν τὸ μέγα μυστήριο. Οἱ ὑπερήφανες ψυχὲς δὲν πλησιάζουν. Καὶ ζοῦμε δυστυχῶς τὸν ἐγωισμό. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου κυριαρχεῖ. Τὸ ἐγὼ ἔγινε εἴδωλο καὶ θεός, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γονατίζουν οἱ ἄνθρωποι καὶ προσκυνοῦν. Ὅσοι ὅμως εἶνε ψυχὲς ταπεινές, προσέρχονται στὸ ἱερὸ τοῦτο μυστήριο καὶ σῴζονται.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(Α΄ μέρος μεγάλης ἑσπερινῆς ὁμιλίας ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαΐδος τὸ βράδυ τῆς Ε΄ Κυριακῆς Νηστειῶν 30-3-1969. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἡ περίληψις προηγηθείσης ἄλλης ὁμιλίας, τῆς 22-3-1969 μὲ θέμα «Περὶ ἐξομολογήσεως». Καταγραφή, διαίρεσις καὶ σύντμησις 16-4-2003, ἐπανέκδοσις 17-1-2024)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com